

Володимир Кривенко

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ АРТУРА

Трохи про мене

Я пес, і не просто якийсь там дворовий пес, а пес з поважним родоводом. Прадіди мої розважали своїх вельможних хазяїв в величних замках Британії, а на полюванні були їм найвідданішими помічниками, та й я, між іншим, мешкаю не в собачій буді, а в будинку, що знаходиться у самому центрі столиці і звать мене Артур.

Якщо хтось сумнівається в правдивості моїх слів, хай звернеться до моїх хазяїв, вони покажуть йому мій паспорт з родоводом від пра-пра-прадіда, яким вони дуже пишаються і залюбки показують усім бажаним, бо віддали за мене велику купу різнокольорових папірців, яких називали дивним словом «гроші».

Що тут довго думати? Тільки Британія!

Одного разу, ввечері, на початку літа, почув я розмову своїх господарів;

— Давай, врешті-решт, визначимось, куди поїдемо відпочивати, адже лише тиждень

залишився до початку канікул, діти ось-ось закінчать навчання, а ми ще нічого не вирішили! — сказав мій хазяїн.

— А й справді, — сказала хазяйка, — час вже визначитись, але, щоб усе було гаразд — піду з діточками пораджусь.

— Це ж за тиждень має бути останній дзвоник, оце ж діти на канікули підуть, та й гайнемо кудись, усі разом, можливо, навіть, до Європи. Скажімо до Польщі, Болгарії, або до Британії. Ні, ні, ні! — Саме до Британії! Я ж англійської породи пес! Нарешті навідаємось до моїх родичів: Кокер-спанієлів та родини англійських бульдогів, — радісно подумав я, та й побіг до моїх друзів Сашка з Оленкою — дітей моїх хазяїв, де у них мала відбутися нарада з їх мамою.

Я трохи спізнився на нараду, бо треба ж було і тому ледачому самовпевненому котові Акселю, сказати, що я збираюсь на відпочинок до самої Великої Британії!!! Але кіт був безпородний і ледачий, не мав ніякої освіти і, звісно, нічого не чув про Велику Британію. Через те Аксель не зміг, навіть, позаздрити, він лише смачно позіхнув, і сказав, не розтуляючи очей:

— Їдь, собі, куди хочеш, хоч світ заочі, тільки спати не заважай! Хоч відпочину, якийсь час, від тебе!

Був би я звичайним псом, ох і покарав би

Акселя за нечемність, але ж я високопородний Кокер-спаніель! Не годиться мені втрачати власну гідність через якогось безпородного кота! Я лише презирливо чхнув, та й побіг на нараду

Коли я забіг у дитячу кімнату, весело помахуючи хвостом, намагаючись тим жестом пояснити присутнім, що їхати треба саме в Британію, до моїх родичів, — місце відпочинку вже було визначене. Я, звісно, не знав точно, але у мене не було жодних сумнівів щодо місця нашого перебування на відпочинку, бо лише я вбіг у кімнату, діти радісно кинулись до мене, і з криком:

— Артуре, песику! Ми їдемо! І ти з нами! Тобі там буде дуже добре! Познайомишся там зі своїм родичем, сподіваємося, ви потоваришуєте. От, тільки треба тебе до перукаря зводити, щоб зробив тобі літню зачіску, щоб не налякав тамошніх мешканців своєю кудлатістю

— Чули? До родичів!!! А де, скажіть, мешкають мої родичі? — Ото ж! жодних сумнівів! Британія! Велика Британія!!!

Їдемо! Скоро їдемо!

Дуже не хотілось мені до того перукаря, особливо боявся я за свої вуха. Вони у мене просто чудові! Усі друзі у дворі і, навіть, те ледащо Аксель, мені заздрили, а домашні, я чув, не раз

казали, що мої довгі пухнасті вуха надають мені схожість з англійським лордом!

Ох, як незручно я почував себе після перукаря! Незрозуміло? — А як би ви почували себе, якби вас в голому вигляді вели на повідку по вулиці? Особливо шкода мені було моєї розкішної зачіски на вухах. З такими лисими вухами я став схожим на таксу... Це була просто ганьба! Кожна зустрічна собака вважала своїм обов'язком глузливо обгавкати мене...

Що поробиш, моїм хазяям видніше, можливо пройшли вже ті часи, коли в Великій Британії були лорди, можливо і тамошня мода, з того часу, теж докорінно змінилася...

Рівно за тиждень, коли всі пішли на свято останнього дзвоника, я швиденько вибіг на балкон, щоб похизуватися перед друзями своєю майбутньою мандрівкою до Великої Британії. Бачу, по доріжці, швиденько чимчикує, високо піднявши носика сусідка, такса Зіна.

— Гей, Зіно! А куди ти на літо поїдеш?

— Ой, який ти дивний, Артуре! Я зразу й не впізнала тебе!

— Не звертай уваги Зіно! Це така новітня закордоння мода! Відповідай, краще, на питання!

— Ну, я ще не знаю! Куди повезуть, туди й поїду!

— А я вирішив до Великої Британії, до

родичів поїхати, ну і хазяїв свої з собою заберу, хоча невідомо, чи пропустять їх у літак, бо й досі не спромоглися у перукаря побувати...

— Ну й щастить тобі, Артуре! Бажаю тобі щасливої поїздки!

— Дякую! Ти ж не забудь, розкажи усім нашим, де я влітку буду, щоб не сумували, і передай їм мої вітання!

— Обов'язково! Тільки, от, хазяйку додому заведу, і побіжу всім розкажу! — сказала Зіна переривчатим від заздрощів голосом...

В Зіні я не сумнівався, вона культурна, освічена особа, не так високоосвічена, звісно, як я, (ви ж розумієте, що такси не рівня Кокер-спанієлям), але я був впевнений, що пронизливий голосок Зіни, почують не лише у нашому дворі, але й у трьох-чотирьох сусідніх! Отже заздритимуть мені не лише ті, хто мене добре знає, але й ті, хто ніколи нічого про мене не чув!

Повернулись мої хазяї радісними та збудженими, і тут же почали збиратися у дорогу. Ну, я, звісно став активно допомагати їм, щоб вже швидше виїхати — не люблю довгих зборів.

Образ

Дивні люди! Ні, щоб просто ось так, як я, вийти з свого житла, та й побігти до Великої